

Sygn. akt I C 454/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwoty:

a. 6.673,60 złotych (sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt trzy 60/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;

b. 2.535 złotych (dwa tysiące pięćset trzydzieści pięć) tytułem zwrotu kosztów procesu;

1. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 830,08 (osiemset trzydzieści 8/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych .

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 454/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 sierpnia 2016 roku A. C. reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.695,21 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 19 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powódki. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany po zgłoszeniu szkody wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 1.956,15 zł. W ocenie powódki pozwany zaniżył wartość należnego jej odszkodowania. W celu zweryfikowania wyliczeń ubezpieczyciela powódka zwróciła się do rzeczoznawcy który określił koszty naprawy na kwotę 8.651,36 zł. Dochodzona niniejszym pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wysokością naprawy określoną przez prywatnego rzeczoznawcę a kwota wypłaconą przez pozwanego. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie zwiększył wysokości przyznanego odszkodowania.

/pozew k. 2-4/

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania,

w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Strona pozwana zakwestionowała kosztorys naprawy sporządzony na zlecenie powódki wskazując, że zawiera on zawyżone stawki za roboczogodzinę pracy i ceny części zamiennych, a nadto że zawiera prace naprawcze zbędne do naprawienia szkody, gdyż dotyczy elementów niezgłoszonych jako uszkodzone w niniejszej kolizji. Strona pozwana wskazała, że w pojeździe powódki występują uszkodzenia niezwiązane z przedmiotową szkodą. W ocenie pełnomocnika w chwili gdy poszkodowany podjął decyzję o naprawie pojazdu rzeczywisty koszt naprawy wykonanej prawidłowo pozwalającej na przywrócenie walorów technicznych, estetycznych i użytkowych pojazdu odpowiada kwocie należnego odszkodowania. W tej sytuacji poszkodowany nie może dochodzić kwoty pieniężnej stanowiącej różnicę pomiędzy kosztem naprawy obliczonym według kalkulacji teoretycznej, a kosztami faktycznie poniesionymi, bowiem uzyskałby on wtedy nienależyte świadczenie.

/odpowiedź na pozew k. 34-35/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powódki. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...).

/bezsporne/

W dniu 21 marca 2016 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...).

W 25 marca 2016 roku pozwany dokonał oględzin przedmiotowego pojazdu zaś w dniu 5 czerwca 2016 roku sporządził kalkulację naprawy nr (...). Z kalkulacji tej wynika, że koszt naprawy brutto pojazdu powódki wynosi 1.956,14 zł. Kalkulacja ta została sporządzona w systemie A. i zakłada stawkę 55 zł za roboczogodzinę pracy.

/kalkulacja naprawy (...). k.49-52, raport optymalizacji części do kalkulacji k. 53-54/

Powódka celem weryfikacji kosztów naprawy ustalonych przez pozwanego zleciła prywatnemu rzeczoznawcy B.S. – AUTO B. S. sporządzenie prywatnej kalkulacji obejmującej koszt naprawy przedmiotowego pojazdu. Z kalkulacji tej wynika, że koszty naprawy pojazdu powódki wynoszą 8.651,36 zł.

/kalkulacja naprawy k. 8-12/

Po kolizji z dnia 19 marca 2016 roku powódka naprawiła przedmiotowy pojazd przy użyciu części zamiennych nowych.

/zeznania powódki – e-protokół k. 179 adnotacja 00:05:36-00:07:21/

Wykonana naprawa pojazdu doprowadziła do przywrócenia jego walorów technicznych i użytkowych, lecz nie została wykonana zgodnie z zasadami sztuki i nie doprowadziła do uzyskania należytych walorów estetycznych.

Wartość szkody w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstała w związku z kolizją z dnia 16 marca 2016 roku, przy przyjęciu średnich cen używanych części zamiennych i stawce 105 zł za roboczogodzinę pracy, w systemie E. wynosi 2.967,90 zł brutto.

/opinia pisemna biegłego w zakresie mechatroniki samochodowej T. P. k. 127-143, kosztorys k. 144-146/

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstały w związku z kolizją z dnia 16 marca 2016 roku, przy przyjęciu cen części oryginalnych i stawce 105 zł za roboczogodzinę pracy, wyliczony w systemie E. wynosi 8.629,75 zł. brutto.

/opinia pisemna uzupełniająca biegłego w zakresie mechatroniki samochodowej T. P. k. 164-168/

Ocena wartości pojazdu przed szkodą bez możliwości oceny elementów uszkodzonych w wyniku przedmiotowego zdarzenia nie jest możliwa a co za tym idzie określenie wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie również jest niewykonalne. Uszkodzone elementy zostały bowiem po naprawie zutilizowane.

/opinia pisemna biegłego w zakresie mechatroniki samochodowej T. P. k. 127-143, kosztorys k. 144-146/

Powódka zakupiła przedmiotowy samochód w dniu 22 października 2013 roku na podstawie umowy sprzedaży zawartej z Euro Automobile / K. G. A.-und V. O. / za cenę 5.000 Euro. Po sprowadzeniu go do Polski powódka podjęła procedurę związaną z jego rejestracją. Powódka nabyła pojazd jako pojazd bezwypadkowy. Przed zdarzeniem z dnia 19 marca 2016 roku powódka nie miała tym samochodem innych szkód ani wypadku. Samochód ten przed wypadkiem z dnia 19 marca 2016 roku nie był naprawiany, miał zamontowane części oryginalne. Samochód przed zdarzeniem z dnia 19 marca 2016 roku miał zarysowania na tej stronie, która nie została uszkodzona wskutek wypadku.

/akta pojazdu k. 81-115, zeznania powódki – e-protokół k. 179 adnotacja 00:02:23-00:08:34/

W piśmie z dnia 13 lipca 2016 roku A. C. reprezentowana przez adwokata T. G. wezwała pozwanego do zapłaty na swoją rzecz kwoty 6.695,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty w terminie do dnia 30 lipca 2016 roku.

/wezwanie do zapłaty k. 5-6, dowód nadania k. 5,7

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu w całości o materiał dowodowy zgromadzonego w aktach sprawy, a nadto w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu mechatroniki samochodowej T. P.. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona w sposób kompleksowy i wyczerpujący, bazując na doświadczeniu zawodowym biegłego oraz na informacjach wynikających z profesjonalnych programów motoryzacyjnych. Tym samym opinia ta stanowi pełnowartościowo źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Nadto opinia ta nie była po jej uzupełnieniu ostatecznie kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła od pozwanego Zakładu (...) uzupełniającego odszkodowania za szkodę poniesioną na skutek kolizji z dnia 19 marca 2016 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powódki marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując wysokość poniesionej przez powódkę szkody.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c.

Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel.

W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od

zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzią reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Z ustalonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że powódka dokonała naprawy swojego pojazdu jednakże z opinii biegłego T. P. jednoznacznie wynika, że wykonana naprawa pojazdu choć doprowadziła pojazd do przywrócenia jego walorów technicznych i użytkowych to jednak nie została dokonana zgodnie z zasadami sztuki i nie doprowadziła do uzyskania przez pojazd należytych walorów estetycznych. W tej sytuacji należy przyjąć zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Poniesiona przez poszkodowanego szkoda nie zależy bowiem od tego, czy naprawił samochód, ale wyraża się utratą jego wartości w stosunku do pojazdu nieuszkodzonego. Należy pamiętać, iż wymagalność roszczenia o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego nie jest zależna od tego czy naprawa została już dokonana. Celem odszkodowania jest bowiem wyrównanie uszczerbku majątkowego który powstał w wyniku zdarzenia wywołującego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą rozmiarowi szkody ustalonemu w sposób przewidziany przepisami prawa. Co więcej, Sąd Najwyższy podkreślał, iż **na wysokość świadczenia ubezpieczyciela nie ma wpływu dokonana przed likwidacją szkody przez zakład ubezpieczeń naprawa pojazdu i jej zakres.** Nadto Sąd Najwyższy wskazuje, iż **wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z chwili ich ustalenia** (takie stanowisko SN wyraził m.in. w wyroku z dnia 27.06.1988 r. I CR 151/88, wyroku z dnia 11.06.2001 r. V CKN 266/00, uchwale z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, wyroku z dnia 16.01.2002 r. IV CKN 635/00, wyroku z dnia 7.08.2003 r. IV CKN 387/01, wyroku z dnia 7.08.2003 r. IV CKN 387/01, wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu mechatroniki samochodowej T. P. jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej, ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron.

Zgodnie z treścią opinii przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynikający z kolizji z dnia 19 marca 2016 roku, według cen z daty szkody, przy stawce 105 zł za roboczogodzinę pracy i przy przyjęciu średnich cen używanych części zamiennych wynosi 2.967,90 zł brutto. Z kolei koszt naprawy tego pojazdu przy przyjęciu cen części oryginalnych wynosi 8.629,75 zł. brutto.

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu dostępnych części oryginalnych.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że powódka kupiła pojazd jako bezwypadkowy i do czasu kolizji z dnia 19 marca 2016 roku pojazd ten nie uczestniczył w innej kolizji i nie był naprawiany a wszystkie zamontowane w nim części były oryginalne. Nadto wykonana naprawa przedmiotowego pojazdu doprowadziła do przywrócenia jego walorów technicznych i użytkowych, lecz nie została wykonana zgodnie z zasadami sztuki i nie doprowadziła do uzyskania przez pojazd należytych walorów estetycznych.

Wątpliwości czy części konieczne do naprawy pojazdu winny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

Jak zostało wyżej wskazane, wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują koszt nowych oryginalnych części zamiennych, jeśli ich użycie było konieczne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Wobec powyższego, uwzględniając fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 1.956,15 zł tytułem częściowego odszkodowania, zasądzeniu na rzecz powódki podlegała kwota 6.663,60 zł. W pozostałym zaś zakresie, tj. co do kwoty 21,61 zł powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym Sąd orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w piśmie z dnia 13 lipca 2016 roku wyznaczając pozwanemu termin na jego spełnienie do dnia 30 lipca 2016 roku. Wobec tego roszczenie powódki stało się wymagalne dopiero od dnia następującego po tej dacie, Sąd zasądził należną powódce kwotę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Powódka w niniejszym postępowaniu dochodziła od pozwanego kwoty 6.695,21 zł. Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 6.673,60 zł. Powódka wygrała zatem sprawę w 99 %. W związku z powyższym o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Koszty poniesione przez powódkę stanowią kwotę 2.535 zł. Na kwotę tę składa się opłata sądowa od pozwu – 335 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 400 zł oraz koszt zastępstwa procesowego – 1.800 zł. Przy uwzględnieniu

powyższego Sąd zasądził powyższą kwotę od pozwanego na rzecz powódki orzekając jak w punkcie 1b sentencji wyroku.

W toku postępowania Skarb Państwa poniósł wydatki w wysokości 830,08 zł tytułem wynagrodzenia biegłego. Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – tj. z dnia 21 kwietnia 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w zw. z art. 100 zdanie 2 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powyższą kwotę tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.